

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 380-382. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages; ISBN 9781599735023. Also appeared in *Curierul de Vâlcea, literar și artistic*, nr. 10-11, ianuarie 2004. Also published in George Mirea: *Clipă, rămâi!*, Rm. Vâlcea, Editura Almarom, 2004.

Jurnal liric

George Mirea

În aceste prepoeme, autorul cunoscut/ controversat pentru "cutezanța" sa de a impune o nouă formă/doctrină de exprimare poetică/artistică/literară – paradoxismul – (vezi Ion Soare, *Un scriitor al paradoxurilor: Florentin Smarandache*, monografie, 1994 și, de același autor, *Paradoxism și modernism*, eseu, 2000) ni se prezintă calm, sub aspect doctrinar, mlădios și profund, aluziv și rafinat, total lipsit de stridențe. "Teza" sa precum că "Interiorul unui fenomen își asumă, prin extensie paradoxală, exteriorul său. Cu alte cuvinte, îi aparține și ceea ce nu-i aparține!", se resimte ca o subtilitate asumată liric, ambiguu, tendința de a ordona... "inordonabilul" în temeiul talentului și originalității, harului poetic, conștient fiind că "paradoxismul nu înseamnă dispensă de talent" (Titu Popescu, *Estetica Paradoxismului*). Autorul are în vedere, dar nu în prim-plan și nu obsesiv, ca punct de pornire contrarietatea implicită a unui concept/fenomen și posibilitatea "asezonării" unor spații de gândire cu o vizibilă modalitate ideatică într-un flux liric răsturnat, surprinzător ca mișcare și întrupare în imagine.

Florentin Smarandache are totul (de toate!) ca acolo unde se află (ori pe unde s-a aflat) să uite că e român și să mediteze despovărat de "iarba verde de acasă", dar nu o face. Nu vrea? Nu poate?

Matematician (universitar), amintind de Ion Barbu, Florentin Smarandache se exprimă oximoronic (paradoxal!), nu în strofe, ci în "exerciții" lirice/ matematice (sub aspectul finalității gândului captat!): "Mi-am încărcat buzunarele/ cu cifre și pătrate/ și am vâslit hoinar/ pe străzi/ în fiecare colț al liniei curbe/ a vieții/ aruncam cu cercuri și triunghiuri/ în mulțime și ele rezonau/ cu cifre am pavat șoseaua iar/ sub pașii mei/ au început să vibreze/ când mi-am umplut plămâni/ de ele/ s-au convertit în literă/ și am descins/ pe drumul poeziei" (*Cifrele au început să vibreze*).

Dacă cifrele au impus un spațiu pentru a lua "drumul poeziei" scrise, verbul de conjugarea a treia a scrie – scriere este perceput înainte de a fi, de a se naște ca articol de dicționar, ca materializare a gândirii cu putere de logos: "Trăiesc într-un singur cuvânt/ a scrie Scriere// Ci înainte de cuvânt,/ cu creierul/ în mâna dreaptă,/ dau o raită/ prin suflet." (*A scrie Scriere*).

Paradoxul refacerii drumului invers, involutiv, la obârșii, îl aflăm în poemul *Mama latina și tata cel dac*,

precum și în *Noi fântâni săparăm pentru lumină și Alergare în noapte*. Poezii rezecate de metaforism uzat, transparente în reflexivitate, atractive la lectură, aproape domestice, dar mai aparent în această scenă de așezare/ (ne)adormite – "Doar seara lângă sobă/ suflu de mai multe ori/ în suflet/ să nu se stingă/ să nu se stingă". Tot oximoronic este gândit și excelentul poem *Sunetul Culorilor*, dedicat, firească, lui Arthur Rimbaud.

Deși scrise la intervale destul de mari, poemele reflectă o totală coerență a meditației lirice prevalată de timp și spațiu, "Pentru că... Cerul nu mai este cer/ pentru că/ are prea multe stele./ Cerul este cer/ pentru că are un singur soare".